

La Filocalia 1

"La ira es la rapiña de la prudencia, destrucción de una condición, confusión de la naturaleza, un modo de crear salvajes, un horno del corazón, una llama que lanza fuera, una ley de la irascibilidad, cólera por las ofensas, madre de fieras, un conflicto silencioso, impedimento para la oración". Estamos hechos para la contemplación. Este libro trata del cultivo de las habilidades necesarias para la más sutil, sencilla y penetrante de las artes espirituales. La comunión con Dios en el silencio del corazón es una capacidad sobrenatural, como la capacidad del rododendro para la floración, la del polluelo para el vuelo y la del niño para la alegría y el abandono desinteresados. Si la gracia de Dios, que inunda y simplifica la prodigalidad de nuestras vidas, no consume esta capacidad mientras vivimos, entonces sin duda lo hará el abrazo de Dios, que nos acogerá cuando entremos en el misterio transformador de la muerte. Este Dios que se entrega, el Ser de nuestro ser, la Vida de nuestra vida, ha hermanado dos hechos indiscutibles del devenir humano: estamos hechos para una comunión íntima con Dios y todos debemos enfrentarnos a la muerte.

Over the last century unprecedented numbers of Christians from traditionally Orthodox societies migrated around the world. Once seen as an 'oriental' or 'eastern' phenomenon, Orthodox Christianity is now much more widely dispersed, and in many parts of the modern world one need not go far to find an Orthodox community at worship. This collection offers a compelling overview of the Orthodox world, covering the main regional traditions of Orthodox Christianity and the ways in which they have become global. The contributors are drawn from the Orthodox community worldwide and explore a rich selection of key figures and themes. The book provides

an innovative and illuminating approach to the subject, ideal for students and scholars alike.

„Titlul acestei cărți poate fi înător. Cititorul ar putea crede că are dinaintea o lucrare de pură istorie culturală, o culegere de documente și analize, menite să devină un omagiu pios, comemorativ, adus unor grupuri de intelectuali care, în vremuri neprielnice, au încercat să-și păstreze chipul și să-și urmeze vocația. În realitate, e vorba de o reconstrucție erudită, dar intens simpatetică, a unui «model» de viață spirituală atemporală. E vorba despre modul în care se nasc întâlnirile purtătoare de destin, despre farmecul – și rigorile – drumului tatonant spre cunoaștere, despre comuniune, împreună-căutare, dramă lumescă și speranță. E vorba despre efortul oamenilor de a se situa, de «a-și găsi locul» și despre «instituționalizarea» – dincolo de instituții – a formării intelectuale. În ce mă privește, am aflat neașteptat de multe lucruri despre împrejurări pe care credeam că le știu dinuntru. Anca Manolescu le știe însă mai bine. Într-un anumit sens, ea este mai intim legată de modelele pe care le invocă decât chiar unii dintre reprezentanții lor.“ (Andrei PLEȘU) „E oare nepotrivit ca intelectualul să se comporte în credință ca intelectual? E inutil să-și păstreze în acest domeniu chipul specific sau măcar idealul? Pofta de a înțelege, disciplina și elanul gândului nu-și găsesc locul în religie? În epocile premoderne, întrebarea ar fi fost întrucâtva caraghioasă. De la autori creștini timpurii până la monahismul medieval, nu a fost oare înfrântă credința drept «filozofie» în sensul antic al termenului, drept «adevărată filozofie»: formare a sinelui întemeiată pe revelație, urmare a Logosului pe calea cunoașterii lui Dumnezeu? Calea filozofiei, în rostul ei prim, și calea cunoașterii religioase nu sunt divergente. Ca stil de viață și de convivialitate, între cercul filozofic și grupul de studiu creștin, asemănările, nu deosebiri, par să precumpănească. Modelul Antim și modelul Păltini? ne-o

reamintesc.“ (Anca MANOLESCU)

Il diffuso interesse per il fenomeno monastico, documentato anche da libri e film, si intreccia con la grande fatica dei monaci e delle monache dei nostri giorni a restare se stessi senza avere nostalgia di se stessi. La «prima generazione di monaci increduli» è dunque chiamata a diventare credente, in ossequio al voto monastico di «conversione». Questo cammino avviene necessariamente in modo diverso anche se non opposto a quanto hanno vissuto i Padri. «Quanti ci hanno preceduto nell'avventura monastica – scrive frate Michael Davide – si aspettano da noi che siamo dei veri figli capaci di diventare a nostra volta padri: essere generati e generare alla vita monastica passa attraverso una continua rigenerazione per rimettere a fuoco una visione del combattimento spirituale», memore dell'insegnamento del grande Antonio quando disse che al monaco restano due cose: la Scrittura e la libertà.

La deificación es una idea de gran tradición en la historia de la espiritualidad, sobre todo en la oriental. El autor, con grandes miras ecuménicas, nos expone los principales textos y razones en las que se basa la deificación y nos anima con el convencimiento de quien vive el amor y la ternura de Dios a adentrarnos en el misterio de quien quiso derramar su sangre para que el hombre pudiera llegar a ser Dios.

Meditative practices have flourished in widely different parts of Eurasia, yet historical research on such practices is limited. Research to date has focused on contexts rather than actual practices, and within individual traditions. For the first time in one volume, the meditative practices of the three traditions of Judaism, Christianity and Islam are examined. They are viewed in a global perspective, considering both generic and historical connections to practices in other traditions, particularly in India and East Asia. Their cultural and historical peculiarities are examined, comparing them both to each

other and to Asian forms of meditation. The book builds on a notion of meditation as self-administered techniques for inner transformation, a definition which focuses on transformative practice rather than notions of meditative states and mystical experiences. It proposes ways of studying meditative practice historically, and concludes with an essay on the modern scientific interest in meditation.

La Filocalia Gribaudi Negotiating Sainthood Distinction, Cursileria and Saintliness in Spanish Novels Routledge
"La soberbia es la negación de Dios, invención de los demonios, desprecio de los hombres, madres del juicio del prójimo, hija de las alabanzas, indicio de esterilidad, repudio de la ayuda de Dios, superación de la locura, causa de caídas..., fuente de la cólera, puerta de la hipocresía, apoyo de los demonios...".

Hay una unión primigenia entre Dios y el ser humano, y aunque se trata del hecho más simple y esencial de nuestra vida espiritual, se necesita una vida para materializarlo. La razón de nuestra ignorancia es el constante ruido y el parloteo interior que genera la ilusión de estar separados de Dios. Nuestra cultura nos educa mayormente para que fijemos la atención en ese ruido superficial, que, a la vez, prolonga la ilusión de Dios como un objeto distante que debemos buscar, pues estamos convencidos de que nos falta. Y entonces, uno de los grandes misterios del camino contemplativo es el descubrimiento de que, apenas caen los velos de la separación, ese Dios que hemos estado buscando ya nos ha encontrado, nos conoce y nos sostiene en el ser desde toda la eternidad.

«Il volume xii, ultimo nello schema della struttura dell'Opera Omnia, comprende articoli e libri sul tema della scienza, apparsi nel primo periodo della mia vita. Sebbene il contenuto e lo stile possano apparire

superati, ho comunque scelto di includerli come testimonianza di quel periodo e dei miei interessi di allora. Il prologo, soprattutto, *Visione di sintesi dell'universo*, è molto datato nell'esposizione, ma vi compaiono certe intuizioni che considero ancora valide. L'argomento del volume parte dalla concezione del tempo legata alla visione scientifica della realtà. Questo tempo non è un involucro esterno agli esseri, ma una dimensione costitutiva e specifica di ciascun essere, che è in quanto perdura, e perdura proprio in quanto è questo essere specifico e non un altro. Il tempo della civiltà tecnologica ha provocato all'interno dell'uomo un conflitto profondo, alterandone il ritmo di vita. L'uomo deve rifiutare la tecnologia o, al contrario, rafforzarla integrandosi nel progresso? È un conflitto ineluttabile. Conviene qui notare che la tecnologia presenta un carattere ontologico e, quindi, una relazione costitutiva sia con il mondo che con l'uomo. In effetti, la relazione tra l'uomo e la tecnologia è tanto intima e profonda quanto quella tra la tecnologia e la natura. L'uomo genera la tecnologia partendo dalla natura. La tecnologia ha inizio come frutto dell'interesse umano per la terra, per la materia». Il volume consiste di due sezioni, anche se il suo contenuto si intreccia costantemente. La prima concerne il tempo e lo spazio, argomento che sta alla base di una visione non solo filosofica della realtà, ma anche scientifica. La seconda concerne la concezione più occidentale della scienza. Essa inizia con un articolo dedicato a Max Planck, cui fa seguito parte della tesi di dottorato in Scienze dell'autore, *Ontologia della scienza* (1961) e si conclude con un salto di quasi mezzo

secolo con uno scritto di riflessione sulla scienza moderna che sfocia nella tecnologia, La porta stretta della conoscenza. Due articoli sottolineano la necessità di emanciparsi dalla scienza e dalla tecnologia, non come rifiuto del loro valore, ma come superamento dei loro condizionamenti.

"Empujado por la codicia, el avaro aspira a acumular las cosas que desea, y cuando ha amasado muchas cosas, por decirlo así, una vez saciado en el vientre de su codicia, se atormenta, pues, al buscar ansiosamente conservar los bienes acumulados, su misma saciedad lo angustia".

This book, Applied Social Sciences: Social Work, is a collection of essays specific to the field of social work. The approach is both holistic (assessment of social work, burnout, counselling, history of social work, migration, models of excellence in social work, unemployment, workaholism) and atomistic (child attachment, children's rights, coping strategies and associated work – family conflict, emotional neglect, monoparental families, physical abuse, positive child disciplining, psychological abuse, rehabilitation of delinquent minors, social inclusion of youth, etc). The types of academic readership it will appeal to include: academic teaching staff, doctors, parents, psychologists, researchers, social workers, students, and teachers in the field of social work, who wish to improve personally and professionally. It may also be useful to all those who interact, one way or another, with the human factor.

The fourteenth-century Greek hesychast and controversialist, Gregory Palamas, has been so

successfully cast as 'the other' in Western theological discourse that it can be difficult to gain a sympathetic hearing for him. In the first part of this book, Norman Russell traces the historical reception of Palamite thought in Orthodoxy and in the West, and investigates how 'Palamism' was constructed in the early twentieth century by both Western and Eastern theologians (principally Martin Jugie and John Meyendorff) for polemical or apologetic purposes. Russell argues that we need to go behind these ideological constructions in order to gain a true perception of the teaching of Gregory Palamas. In his recent survey of Palamite scholarship, Robert Sinkewicz noted that it is now time to raise the larger questions. The second part of the book attempts to do this, following the contours of Palamas' thinking in three areas: his relationship to tradition, his philosophy, and his theology. Russell shows that Palamite thought, when freed of misunderstanding and misrepresentation, has the potential to enrich our understanding of divine-human communion. This study contributes to the changing paradigm of scholarship on Palamas, nudging it towards the point at which Palamite thought can be used fruitfully by contemporary Western and Eastern theologians without the need to subscribe to what has been regarded as 'Palamism'.

La civilización china no es una civilización de la palabra que confiere un sentido (la Biblia), ni del discurso (logos) que articula construcciones teóricas por medio de su sintaxis. China tampoco es una tierra de Revelación, en la que primaría el mensaje y crecería la Promesa, ni de ella se espera que articule dialécticamente las formas y

los géneros. La civilización china es fundamentalmente una civilización del texto, de un texto que muestra su trazado y es en sí mismo un tejido continuo. Así lo indica la palabra 'wen', que significa cultura, civilización, texto, ideograma, y que está compuesta por un cruzamiento de trazos. En el país de la seda, dice François Jullien, la "urdimbre" y la "trama" son las coordenadas del texto chino. A partir de la "urdimbre" del texto canónico y de la "trama" del imaginario, François Jullien establece un "orden" del texto en China -a semejanza de lo que Michel Foucault llamaba un "orden del discurso"- poniendo especial interés en elucidar el estatus ambiguo de lo imaginario.

"La tristeza es un inquieto perjudicial, un confidente funesto, un anticipador del desarraigo, nostalgia de la familia, un compañero de la angustia, un familiar de la pereza, una lamentación exasperante, un recuerdo de las ofensas, un oscurecimiento del alma, humillación moral, prudente embriaguez, antídoto hipnótico, deslucimiento de las formas, un gusano de la carne, aflicción de los pensamientos, prisión de un pueblo".

Como lo kitsch, lo cursi evoca la idea del mal gusto, pero es un concepto con más implicaciones. La cursilería ha sido un fenómeno cultural muy difundido en la sociedad española desde el siglo XIX, el poder europeo más resistente a la modernización económica y social. Un país caracterizado por una nostalgia de la jerarquía social pareja al desarrollo de su nueva clase media. En "La cultura de la cursilería", Noël Valis examina en profundidad los significados sociales de lo cursi en la España de los dos últimos siglos, asignándole un papel principal en el desarrollo de la cultura burguesa. Con un amplio conocimiento de la literatura, las tradiciones populares

y la cultura de las emergentes sociedades industriales, Valis ve en lo cursi la disparidad entre las viejas y las nuevas maneras de ser, la entrega incómoda y desasosegada de España a las fuerzas de la modernidad.

"La acedia es todo lo contrario de la eucaristía, es decir, del espíritu de agradecimiento: incapaz de tomar la relación con el espacio y el sentido de las cosas, quien es presa de la acedia vive en la a-caristía, en la incapacidad de maravillarse de la belleza, del amor y, por tanto, en la incapacidad de dar gracias". Enzo Bianchi

Not easily translated, the Spanish terms cursi and cursilería refer to a cultural phenomenon widely prevalent in Spanish society since the nineteenth century. Like "kitsch," cursi evokes the idea of bad taste, but it also suggests one who has pretensions of refinement and elegance without possessing them. In *The Culture of Cursilería*, Noël Valis examines the social meanings of cursi, viewing it as a window into modern Spanish history and particularly into the development of middle-class culture. Valis finds evidence in literature, cultural objects, and popular customs to argue that cursilería has its roots in a sense of cultural inadequacy felt by the lower middle classes in nineteenth- and early-twentieth-century Spain. The Spain of this era, popularly viewed as the European power most resistant to economic and social modernization, is characterized by Valis as suffering from nostalgia for a bygone, romanticized society that structured itself on strict class delineations. With the development of an economic middle class during the latter half of the nineteenth century, these designations began to break down, and individuals across all levels of the middle class exaggerated their own social status in an attempt to protect their cultural capital. While the resulting manifestations of cursilería were often provincial, indeed backward, the concept was—and still is—closely associated with a sense of home. Ultimately, Valis

shows how cursilería embodied the disparity between old ways and new, and how in its awkward manners, airs of pretension, and graceless anxieties it represents Spain's uneasy surrender to the forces of modernity. The Culture of Cursilería will interest students and scholars of Latin America, cultural studies, Spanish literature, and modernity.

The Philokalia (literally "love of the beautiful or good") is, after the Bible, the most influential source of spiritual tradition within the Orthodox Church. First published in Greek in 1782 by St. Nicodemos of the Holy Mountain and St. Macarios of Corinth, the Philokalia includes works by thirty-six influential Orthodox authors from the fourth to fifteenth-centuries such as Maximus the Confessor, Peter of Damascus, Symeon the New Theologian, and Gregory Palamas. Surprisingly, this important collection of theological and spiritual writings has received little scholarly attention. With the growing interest in Orthodox theology, the need for a substantive resource for philokalic studies has become increasingly evident. The purpose of the present volume is to remedy that lack by providing an ecumenical collection of scholarly essays on the Philokalia that will introduce readers to its background, motifs, authors, and relevance for contemporary life and thought. Orthodox Christian theology is often presented as the direct inheritor of the doctrine and tradition of the early Church. But continuity with the past is only part of the truth; it would be false to conclude that the eastern section of the Christian Church is in any way static. Orthodoxy, building on its patristic foundations, has blossomed in the modern period. This volume focuses on the way Orthodox theological tradition is understood and lived today. It explores the Orthodox understanding of what theology is: an expression of the Church's life of prayer, both corporate and personal, from which it can never be separated. Besides discussing aspects of doctrine, the book portrays the main figures, themes and

developments that have shaped Orthodox thought. There is particular focus on the Russian and Greek traditions, as well as the dynamic but less well-known Antiochian tradition and the Orthodox presence in the West.

"This study demonstrates the previously unrecognised significance of discourses of saintliness for constructions of gender and national identity in late-nineteenth and early-twentieth-century Spanish culture. a Kathy Bacons innovative approach to sainthood leads to fresh readings of texts by Spains three principal realist novelists: La familia de Leon Roch and Nazarin (Benito Perez Galdos, 1878 and 1895), La Regenta (Leopoldo Alas, 1884-85), and Dulce dueno (Emilia Pardo Bazan, 1911). a The author challenges the conventional distinction between anti-clerical and spiritual novels by these writers, and questions previous feminist assumptions about the negative role of religion for female identity. a Sainthood emerges as a key theme through which texts grapple with Spains difficult transition to modernity." Includes entries for maps and atlases.

Includes section "Recensiones".

[Copyright: 82bc75eae1550f1d46d48866b3ec5262](#)